

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Moravskoslezský kraj**
sídlem 28. října 2771/117, Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
Staroměstské náměstí 6, Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 14. 2. 2018, č. j. MF-11748/2017/1203-9

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2018, č. j. MF-11746/2017/1203-9, kterým byl zamítnut jeho návrh na zahájení sporného

řízení o zproštění povinnosti vrátit Regionální radě regionu soudržnosti Moravskoslezsko (dále jen Rada) částky 11 207 279,88 Kč a 8 821 009 Kč.

2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce jako příjemce uzavřel dne 22. 8. 2011 s Radou jako s poskytovatelem smlouvu o poskytnutí dotace z jejího rozpočtu na projekt Mosty 2010 (dále jen Smlouva).
3. Dne 17. 7. 2014 vydala Rada výzvu č. j. RRRSM 11234/2014 k navrácení proplacených výdajů – projekt Mosty 2010 (dále též „Výzva“). S odkazem na výsledky auditu provedeného Ministerstvem financí vyzvala žalobce k vrácení nezpůsobilých výdajů ve výši 11 207 279,88 Kč ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení výzvy. Rozhodnutím z téhož dne, č. j. RRRSM 11214/2014, uložila žalobci podle § 22 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2000 Sb., odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 821 009 Kč.
4. Žalobce poté podal návrh na zahájení sporného řízení dle § 141 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) ze Smlouvy, ve kterém se jako navrhovatel domáhal proti Radě jako odpůrci rozhodnutí, že není povinen vrátit odpůrci část dotace ve výši 11 207 279,88 Kč a část dotace ve výši 8 821 009 Kč. Tento návrh žalobce podal u Ministerstva pro místní rozvoj.
5. Ministerstvo pro místní rozvoj usnesením ze dne 22. 9. 2014, č. j. 32008/2014-91 návrh podle § 12 správního řádu postoupilo Ministerstvu financí jako správnímu orgánu příslušnému k jeho vyřízení.
6. Ministerstvo financí usnesením ze dne 15. 10. 2014, č. j. MF-65832/2014/1203 rozhodlo o postoupení návrhu úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko. Postoupení věci odůvodnilo tím, že zjištěné porušení představuje porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v rozhodném znění (dále jen zákon č. 250/2000 Sb.) a že v tomto případě, kdy dotace byla vyplacena, je příslušný k případnému uložení odvodu podle § 22 odst. 9 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb. úřad Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko.
7. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 A 215/2014-30-34, rozhodl, že Ministerstvo financí je povinno rozhodnout o návrhu na zahájení sporného řízení žalobce, ze dne 24. 10. 2013, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Soud vyslovil názor, že byl-li u žalovaného podán návrh na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy, musí být o tomto návrhu procesně korektně rozhodnuto. Postup zvolený žalovaným nerespektoval § 141 odst. 7 správního řádu. Soud uvedl, že pokud žalovaný zastává právní názor, že návrh na zahájení sporného řízení nelze podat, tak měl návrh zamítnout.
8. Žalovaný poté po proběhlém řízení vydal napadené rozhodnutí, kterým podaný návrh zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že postup při porušení veřejnoprávní smlouvy o dotaci v případě, že dotace již byla poskytovatelem příjemci poskytnuta, je upraven v § 22 zákona č. 250/2000 Sb. Zproštění povinnosti vrátit poskytnutou dotaci (část dotace) není sporem ze smlouvy. Řešení této situace je upraveno konkrétními ustanoveními zákona a posouzení okolností zjištěného porušení smlouvy musí proběhnout v řízení vedeném podle daňového řádu (§ 22 odst. 15 zákona č. 250/2000 Sb.).
9. Žalovaný dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 Afs 75/2013-55 uvedl, že tato zákonná úprava má přednost před smluvním ujednáním, byť je v čl. VI. odst. 5 Smlouvy obsaženo. Věcnými námitkami se pak nezabýval, neboť

věcnou stránku je třeba řešit v daňovém řízení. Jelikož se jedná o vrácení části již poskytnuté dotace s důvodu porušení zákona o veřejných zakázkách při realizaci projektu, na který byla dotace poskytnuta, nelze tuto skutečnost kvalifikovat jinak než jako neoprávněné použití peněžních prostředků, jak je definováno v § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., tedy o porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 téhož zákona.

10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které popsal postup správních orgánů při vyřizování jeho návrhu na zahájení sporného řízení o zproštění povinnosti vrátit Radě uvedené části poskytnuté dotace. Poukázal na to, že žalovaný zcela rezignoval na věcné hodnocení argumentace účastníků řízení k předmětu sporu, byť obdobná sporná řízení věcně rozhoduje.

Argumentace účastníků

11. Žalobce uvedl, že institut porušení rozpočtové kázně a sporu z veřejnoprávní smlouvy jsou kvalitativně odlišné situace. Má za to, že bylo na žalovaném, aby o návrhu rozhodl věcně, neboť ve Smlouvě je v čl. VI. odst. 5 upravena povinnost žalobce vrátit na výzvu poskytovatele dotaci a žalobce nesouhlasí s důvody, pro které je vrácení dotace požadováno. V části dotace, která byla předmětem vrácení ve výši 11 207 279,88 Kč nebyl poskytovatelem dotace využit postup podle § 22 odst. 2 a násl. zákona č. 250/2000 Sb., jehož výsledkem by bylo rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně, proti kterému by žalobce mohl brojit odvoláním podle § 109 a násl. daňového řádu. Žalobce využil těch procesních možností, které v rozhodné době měl k dispozici podle zákona, a podal návrh na zahájení sporu ze smlouvy o poskytnutí dotace. Žalobce dále poukázal na fakt, že žalovaný podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2000 Sb., rozhoduje spory z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci podle správního řádu, je-li jednou ze smluvních stran kraj nebo Regionální rada soudržnosti. Zároveň je žalovaný příslušným odvolacím orgánem podle § 22 odst. 12 zákona č. 250/2000 Sb., proti rozhodnutí o uložení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně. Žalobci tak není známo, proč docházelo od data podání návrhu na zahájení řízení do roku 2018 k průtahům.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování respektoval text zákona č. 250/2000 Sb. a právní názor vyslovený v rozsudcích Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 A 215/2014-30 a ze dne 2. 9. 2016, č. j. 6 A 236/2014-26. Odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 Afs 75/2013-58. Zdůraznil, že zásadní v tomto případě je, že finanční prostředky byly žalobci Radou vyplaceny. Zopakoval, že i když ve Smlouvě je upravena povinnost žalobce vrátit na výzvu poskytovatele dotaci nebo její část v případě porušení smlouvy, zákonná úprava má přednost před smluvním ujednáním. Věcné námitky nebyly hodnoceny oprávněně, tyto je třeba řešit procesním postupem podle daňového řádu. V daném případě se jedná o porušení rozpočtové kázně.
13. Pokud se jedná o částku 8 821 009 Kč, k této žalovaný uvedl, že úřad Rady platebním výměrem ze dne 17. 7. 2014 č. PRK 20/2014, č. j. RRRSM 11214/2014 uložil žalobci v řízení podle daňového řádu odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 821 009 Kč. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 18. 9. 2017, č. j. MF 66202/2014/1203. Žaloba proti tomuto rozhodnutí je zapsána u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 126/2017.

14. K vyrozumění soudu uplatnila ve stanovené lhůtě práva osoby zúčastněné na řízení Regionální rada regionu soudržnosti Moravskoslezsko, k věci se však nijak nevyjádřila. S ohledem na to, že Regionální rada regionu soudržnosti Moravskoslezsko byla k 31. 1. 2021 zrušena, všechna práva a povinnosti přešla k 1. 1. 2022 na Českou republiku, jejímž jménem jedná Ministerstvo pro místní rozvoj, s nímž soud nadále jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, s čímž žalobce souhlasil konkludentně a žalovaná výslovně (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
17. Soud předesílá, že se skutkově a právně obdobnými věcmi téhož žalobce již opakovaně zabýval (nyní projednávaná žaloba je v zásadě totožná s žalobou ve věci 14 Af 22/2018 ohledně jiného projektu téhož žalobce). Rozsudky ze dne 5. 5. 2021, č. j. 14 Af 22/2018-23 a č. j. 14 Af 23/2018-24 a rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Af 22/2018-27, soud žaloby zamítl.
18. Ke dni 17. 7. 2014, v němž v dané věci byla žalobci jakožto příjemci dotace doručena Výzva, byla problematika porušení rozpočtové kázně řešena v zákoně č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Jeho klíčové ustanovení § 22 sice bylo s účinností od 1. 1. 2015 rozsáhle novelizováno zákonem č. 24/2015 Sb., nicméně podle jeho přechodného ustanovení čl. II odst. 2 „[ř]ízení o uložení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 250/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Při posuzování uvedené sporné právní otázky je tedy rozhodné znění § 22 rozpočtových pravidel účinné do konce roku 2014.
19. Podle § 22 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel územních rozpočtů „[p]orušením rozpočtové kázně je každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti.“
20. Podle § 22 odst. 2 písm. a) rozpočtových pravidel územních rozpočtů „[n]eoprávněným použitím peněžních prostředků podle odstavce 1 je jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků. Za neoprávněné použití peněžních prostředků podle odstavce 1 se považuje také porušení povinnosti stanovené právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty.“
21. Podle § 22 odst. 4 rozpočtových pravidel územních rozpočtů „[f]yzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést odvod za porušení rozpočtové kázně do rozpočtu, z něhož jí byly peněžní prostředky poskytnuty.“
22. Podle § 22 odst. 9 písm. b) rozpočtových pravidel územních rozpočtů „[o] uložení odvodu a penále podle odstavců 4 až 6 za porušení rozpočtové kázně rozhoduje u Regionální rady regionu soudržnosti úřad Regionální rady regionu soudržnosti.“

23. Podle § 22 odst. 13 rozpočtových pravidel územních rozpočtů „[p]ři správě odvodů a penále podle odstavců 7 a 9 se postupuje podle zákona upravujícího správu daní. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.“
24. Podle § 141 odst. 1 správního řádu „[v]e sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv (část pátá) a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.“
25. Soud uvádí, že pro rozhodnutí v nyní projednávané věci je klíčové rozlišení mezi podstatou a účelem řízení o porušení rozpočtové kázně podle rozpočtových pravidel územních rozpočtů a sporným správním řízením podle správního řádu. K této otázce se již vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 Afs 75/2013-55 uvedl, že
- „[r]ozhodnutí sporu o splnění či nesplnění dojednaných podmínek (veřejnoprávní – pozn. soudy) smlouvy je svou právní povahou zcela odlišné od rozhodování o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Směšováním těchto kvalitativně odlišných situací by byl vyprázdňen zákonný institut veřejnoprávní smlouvy, který by v konečném důsledku splýval s institutem rozhodnutí (o porušení kázně), což mj. odporuje předpokladu racionálního zákonodárce, neboť není rozumný důvod zavádět do právního řádu instituty, které se liší jen formálním označením a zařazením, ale fakticky fungují stejně.“
26. Na tuto úvahu Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 As 177/2014-46, v němž konstatoval, že
- „[s]pory z veřejnoprávních smluv nejsou správním řádem nijak charakterizovány dle důvodu vzniku či obsahu, ustanovení § 169 odst. 1 správního řádu pouze podle určení smluvních stran upravuje, jaké subjekty o sporech rozhodují. Zákon o územních rozpočtech upravuje zvláštní případ sporu z veřejnoprávní smlouvy - z důvodu porušení rozpočtové kázně. Ukládá stěžovateli povinnost definovat a odhalovat u jí poskytnutých dotací případy, v nichž došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1, 2 zákona o územních rozpočtech. V takových případech stěžovatelka postupuje podle daňového řádu (§ 22 odst. 15 zákona o územních rozpočtech) a je povinna ukládat odvody za porušení rozpočtové kázně. Příjemce dotace je v takovém řízení v postavení daňového subjektu. Stěžovatelka tedy při porušení smluvních podmínek veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace, které je možno definovat jako porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 zákona o územních rozpočtech, nezahajuje spor z veřejnoprávní smlouvy dle správního řádu, ale postupuje podle zvláštního zákona, tj. zákona o územních rozpočtech. Jedná se o zvláštní případ porušení veřejnoprávní smlouvy, úprava § 22 zákona o územních rozpočtech je vůči § 167 správního řádu speciální. Poměr speciality potvrzuje i komplexní úprava ustanovení § 22 zákona o územních rozpočtech, neboť odlišným způsobem od úpravy sporů z veřejnoprávních smluv dle správního řádu stanoví subjekty, které rozhodují o odvodu, upravuje jejich postup i opravné prostředky - odvolání, včetně taxativního výčtu způsobu rozhodnutí odvolacími orgány.“
27. Z predestřených úvah Nejvyšší správní soud vyšel rovněž v rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Afs 34/2019-27, ve kterém se zabýval otázkou, jakým způsobem se může žalobce domáhat opětovného navrácení části dotace, kterou zaslal zpět poskytovateli dotace k jeho výzvě. Nejvyšší správní soud dovodil „[n]ezbytnost rozlišování situace, kdy se jedná o spor o splnění či nesplnění dojednaných podmínek veřejnoprávní smlouvy a kdy se jedná o otázku posouzení porušení rozpočtové kázně. Lze přitom upozornit, že smísením obou institutů by

mohlo nastat vyprázdnění zákonného institutu porušení rozpočtové kázně. Pokud by poskytovatel dotace byl názoru, že se příjemce dotace dopustil porušení rozpočtové kázně, nezbyvalo by než iniciovat spor, v němž by existenci porušení rozpočtové kázně prokazoval. Při pohledu z druhé strany by se naopak příjemce mohl bránit podezření z porušení rozpočtové kázně ve sporném řízení, v důsledku čehož by se stalo rozhodování o porušení rozpočtové kázně nadbytečným.“

28. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[j]akkoliv žalobce vrátil předmětnou část dotace jejímu poskytovateli, neznamená to bez dalšího, že se podle rozhodné právní úpravy dopustil porušení rozpočtové kázně, resp. že by se poskytovatel dotace vůbec nemusel zabývat tím, zda rozpočtovou kázeň porušil, či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud vyložil, že poskytovatel dotace měl v daném případě vydat rozhodnutí podle daňového řádu, v němž by učinil závěr, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, či nikoliv. Rozhodnutí poskytovatele dotace o neporušení rozpočtové kázně by totiž představovalo podklad pro opětovné navrácení části dotace jejímu příjemci, zatímco rozhodnutí poskytovatele dotace, z něhož by vyplývalo, že předmětné jednání je nutné považovat za porušení rozpočtové kázně, by znamenalo, že příjemce dotace vrátil její příslušnou část důvodně a není tak žádný právní titul pro její zpětnou výplatu. Nejvyšší správní soud v odkazované věci závěrem konstatoval, že „[t]eprve v případě, že žalovaný (...) vydá rozhodnutí, z něhož bude vyplývat závěr o neporušení rozpočtové kázně příjemcem dotace, a poskytovatel mu přesto předmětnou část dotace opětovně nenavrátí, bude možné zvažovat využití institutu sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu za účelem ochrany práv žalobce před takovým neodůvodněným postupem poskytovatele dotace. V tomto hypotetickém případě se již totiž nebude jednat o spornou otázku týkající se porušení rozpočtové kázně, kterou je možné z uvedených důvodů řešit výhradně v režimu daňového řádu, nýbrž o problematiku nedůvodného zadržování části dotace jejím poskytovatelem. K takové situaci však ke dni vydání rozhodnutí ministra financí o rozkladu nedošlo, neboť v této době stále probíhalo řízení o porušení rozpočtové kázně a žádné svévolné otálení při zpětném vyplacení části dotace žalobci tak nemohlo nastat.“
29. Obdobná problematika byla řešena i v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-4. Byť byly jeho závěry přijaty ve vztahu k zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), lze je plně vztáhnout i na danou věc. Rozšířený senát taktéž dospěl k závěru, že pokud bylo porušení podmínek zjištěno až po vyplacení dotačních prostředků, je třeba situaci hodnotit jako porušení rozpočtové kázně, kdy o odvodu přísluší rozhodnout úřadu Regionální rady regionu soudržnosti.
30. Výše citované závěry Nejvyššího správního soudu, které lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc, prokazují zřejmou nedůvodnost argumentace žalobce o opodstatněnosti (a přípustnosti) jím podaného návrhu na zahájení sporného řízení. Z komplexnosti právní úpravy obsažené v § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů je totiž zřejmé, že tato úprava je ke sporu z veřejnoprávní smlouvy ve vztahu speciality, a řízení o uložení odvodu porušení rozpočtové kázně má tedy před vedením sporu z veřejnoprávní smlouvy přednost. V řízení o porušení rozpočtové kázně žalobcem a odvodu za takové případně zjištěné porušení je přitom nutno postupovat podle daňového řádu. Žalobci v takovém řízení náleží postavení daňového subjektu, což znamená, že může disponovat všemi procesními právy, která daňovému subjektu garantuje daňový řád. Tato skutečnost zároveň vylučuje aplikaci správního řádu.

31. Jestliže porušení podmínek bylo zjištěno až po vyplacení dotačních prostředků, je třeba situaci hodnotit jako porušení rozpočtové kázně, kdy o odvodu přísluší rozhodnout úřadu Regionální rady regionu soudržnosti. O odvolání proti takovému rozhodnutí pak rozhoduje Ministerstvo financí. Pokud žalobce poukazoval na to, že v obdobných věcech žalovaný postupuje jinak, neuvedl žádné konkrétní případy.
32. Ohledně porušení rozpočtové kázně rozhodl žalovaný v souvislosti s napadením odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 821 009 Kč rozhodnutím ze dne 18. 9. 2017, č. j. MF-66202/2014/1203-3, které bylo následně potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2019, č. j. 22 Af 126/2017 – 52 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 Afs 143/2019 – 29. Správní orgány i soudy dospěly k závěru, že se žalobce porušení rozpočtové kázně ve vztahu k projektu Mosty 2010 dopustil.
33. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když se návrhem žalobce nezabýval věcně, neboť k rozhodnutí, kterým by bylo rozhodováno o povinnosti vrátit dotaci ve sporném řízení, nebyl oprávněn. Zvolené řešení pak respektuje i právní názor vyslovený ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 6 A 215/2014-30.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů. Soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
36. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu